

*İran İslam
İnkılâbı*

İçindekiler

İRAN HALKININ KIYAM NEDENLERİNİN İRDELENMESİ	3
Din Uleması özellikle rahmetli İmam Humeyni'nin rolünün Vurgulanması	6
İSLAM İNKILABININ ÖZELLİKLERİ	9
AMERİKANIN İRANIN İÇ İŞLERİNE MÜDAHALESİ ÜZERİNE	12
İSLAM İNKILABININ DEVAMLILIĞI	15
Rahmetli İmam Humeyni'nin Üstün rehberliğinin İrdelenmesi Üzerine	17
Genel Eğitim dalında İslam İnkılabının başarıları üzerine	23
MAHRUM BÖLGELERİN EKONOMİK VE SOSYAL KALKINMASININ MUKAYESESİ	25
Dünyanın Kurtuluş Hareketlerinin İslam İnkılabını Örnek Edinmeleri	28
İslam İnkılabına Yönelik kuşkuların Giderilmesi	31
İslam İnkılabının yabancı güçlere bağımlı olmaması ..	34
İranlı bilim adamları ve öğrencilerin bilimsel başarıları	37

İRAN HALKININ KIYAM NEDENLERİNİN İRDELENMESİ

İslam İnkılabının 1979 yılında İran'da zafere ermesi aslında Müslüman İran halkının hürriyet ve bağımsızlık uğruna verdiği bir asırlık mücadele ve çabasının sonucuydu. Son 26 yıl içinde batılı çevreler ve medya kasıtlı olarak veya kendi cehaletlerine dayanarak İslam inkılabının kök ve temellerini görmezlikten gelip Müslüman İran halkının gerçekleştirdiği İslam inkılabı zaferini "79 Çöküşü" gibi tabirlerle zikretmekte olup bununla İslam İnkılabının 1979 daki muhteşem zaferini değerden düşürmek istemekteler. Aslında İslam inkılabının iç diktatörlüğe galebesi ve dışa bağımlı şahlık rejimini devirmesi İslam İnkılabının sonuçlarından sadece biriydi. Dikta şah rejiminin devrilişi aynı zamanda İslam inkılabının dünya çapındaki olaylar üzerindeki geniş yankılanması ve etki uyandırmasının bir başlangıcıydı. Gerçek şudur ki 1980'li yılların başına kadar 20. asır İran halkı açısından hürriyet uğruna verilen mücadele asrıydı. Yaklaşık bir asır önce artık Müslüman İran halkının amansız mücadelesi karşısında direnme takati kalmayan Muzafferettin Şah Gacar meşrutiyet fermanını imzaladı. Fakat bu tarihten üç yıl sonra şah hastalanıp da saltanat tahtını kendi veliahdı Muhammed Ali şah'a devrettiğinde İran halkının meşrutiyet mücadelesinin bir simgesi olarak dönemin milli şura meclisi topa tutuldu ve böylece İran'da hürriyet ve bağımsızlık yanlıları tekrar darmadağın edilerek büyük zulüm ve baskıya tabii tutuldu ve hakları ellerinden alındı.

Dikkat etmek gerekir ki İslam İnkılabı bir iki yıl içinde şekillenen basit ve gündelik olaylar sırasında değildi. Bilakis bu inkılap oldukça köklü olaydı ve onun ilk kıvılcımlarının, ilk belirtilerinin yaklaşık 100 yıl önceden başladığını ve uzun yıllar boyunca devam ettiğini ve halkın iman ve çabasıyla takviye edildiğini ve nihayet 1979 yılında nihai zafere ulaştığını söylemek mümkün.

Tahranda milli şura meclisinin Muhammed Ali Şah güçleri tarafından topa tutulması İsfahan, Tebriz şehirleri ile Gilan eyaletinin çeşitli yörelerinde muhtelif kıyamların baş göstermesini beraberinde getirdi. Fakat bu hareket ve kıyamlar akıllı ve ileri görüşlü bir liderin olmayışı nedeniyle hatta başkent in meşrutiyet yanlılarınınca fethedilmesine rağmen belli bir başarıya ulaşamadı ve sonunda Rıza han İngilizlerin desteği ve planları doğrultusunda yaklaşık 85 yıl önce Kazak ordusunun komutanlığını üstlenerek Tahranı işgal etti ve zahirde oldukça güçlü ama gerçekte oldukça zayıf ve sömürü karşısında teslimiyetçi ve bağımlı bir iktidar oluşturdu. Pehlevi iktidarı dönemi gerçekte İran tarihinin en karanlık sayfalarından birini oluşturuyor. Zira ikinci dünya savaşı ardından 3. Dünya halkları zalim, dikta yönetimlere karşı mücadele yoluyla yabancılara olan bağımlılığı yok etmeye çalışıyorlardı. Müslüman ve mücahit İran halkı da 1950'li yılların başlarında böyle bir mücadeleye yoğunluk vermişti. Mart 1951 yılında İran petrolünün millileştirilmesi ve İngiliz sultanından kurtarılması işte İran halkı ve mücadele liderlerinin bu istek ve azminin bir sonucuydu. Fakat daha sonraları dış düşmanın tam olarak belirlenmemesi ve yabancılara olan destek ve yardımlarının yerinde tespit edilmemesi nedeniyle ülkenin liderlik konumu içinde bir takım ihtilaf ve anlaşmazlıklar baş gösterdi ve ülkenin bu durumundan yararlanan düşman Amerika ve İngilizler ağustos 1953 tarihinde ortak bir komployu gerçekleştirerek kendilerine bağımlı generaller vasıtasıyla gerçekleştirdikleri askeri bir darbeye İran halkının bağımsızlık mücadelesini bir kez sindirerek şahı ülkeye geri getirtip halkın başına dikmeyi başardılar.

Evet İslam İnkılabının zaferinin ve Müslüman İran halkının rahatsızlığının nedenlerinden biri yabancılara ülkeye müdahaleleriydi. Genellikle Amerikalılardan oluşan yabancılar hemen hemen İran'ın tüm alanlarına nüfuz etmiş ve önemli merkezlerini sulta altına almışlardı. İşte bu mesele halkımız için oldukça acı ve kabul edilemez bir durumdu.

Amerika ve İngiltere'nin ortaklaşa gerçekleştirdikleri darbeden yaklaşık on yıl sonra başta Tahran ve kutsal Kum kenti olmak üzere

İran'ın bazı şehirlerinde haziran 1963 tarihinde kanlı gösteri ve kıyam hareketleri tahakkuk buldu ve bu kıyamın vahşice şah rejimi tarafından bastırılmak istenmesine rağmen Müslüman İran halkının kurtuluş mücadelesinin stratejik çizgisi bu kez tam olarak belirlenerek rayına oturdu. Bu kıyamda artık halkın slogan ve talepleri tümüyle İslami slogan ve İslami değerler esasına dayanıyordu ve İnkılabın lideri olarak artık sadece rahmetli İmam Humeyni'nin adından söz ediliyordu. Daha doğrusu bu aşamadan itibaren İran halkının şah rejimine karşı mücadelesi dini bir kalıba bürünmüş ve dini içerik kazanmıştı. Bu arada kendi döneminin en seçkin din alemleri ve taklit mercilerinden olan İmam Humeyni'nin liderliği İran halkının mücadelesinin sol ve sağa sapmasını engellemekteydi ve liderlikteki kararlılık, ileri görüşlülük ve üstün irade ve azimlik bu mücadeleyi sonunda muhteşem bir zafere götürdü. İran 57 yıllık Pehlevi saltanatı döneminde tüm siyasi, ekonomik ve kültürel alanlarda tümüyle Amerikanın sultası altında ve dışa bağımlı bir konumla idare edilmiştir. Amerika İran'ın zengin kaynaklarını talan etmeye paralel olarak kültürel alanda da hesaplı bir saldırı başlatarak başta gençler olmak üzere genelde İran halkının İslami kültür ve hüviyetini yok etmeye çaba göstermiştir. Bir ülkenin genç gücü kendi geçmiş ve kültürüne yabancılaşır ve kendi değerlerine sahip çıkmazsa o bölge ve ülkenin zenginliklerinin talan edilmesi için gerekli ortam oluşmuş olur. Nitekim görüyoruz ki İran şah rejimi döneminde batı ürünleri için çok güçlü tüketim piyasalarından biri konumuna gelmiş ve Amerikanın bu piyasadaki payı çok daha yüksek olmuştur.

İran halkının İslam inkılabı, özellikle ikinci dünya savaşından sonra Amerika ve şah rejiminin İran halkına karşı uyguladığı baskı ve zulümlere karşı bir tepkiydi de. Amerikanın İran'ı sulta altında tuttuğu yıllarda İran'da ana sanayi dalında hiçbir proje hayata geçirilmedi ve 50 bini aşkın Amerikalı müsteşar pratikte İran'ı amerikanın bir sömürgesi konumuna getirmişti. Bu arada despot şah rejimi alenen İran halkının İslami talep ve değerlerine, bağımsızlık ve hürriyet talep hareketlerine karşı çıktığı için yabancıların desteği olmaksızın bu ülkedeki iktidarını yürütmeye muktedir değildi.

Bu sebepten dolayı o dönemin siyaset adamlarından bazıları, Amerikan yönetiminin şah rejimini daha fazla destekleyecek olsaydı İslam İnkılabının başarısız kalabileceğine inanmaktaydılar. Fakat Müslüman İran halkı kendi kararını verdi ve sadece İslam İnkılabını zafere erdirmede kararlıydı ve böyle de oldu ve yönetim sonunda İran halkının eline düştü.

Din Uleması özellikle rahmetli İmam Humeyni'nin rolünün Vurgulanması

Din uleması eski dönemden beri Müslüman İran halkının hayatında özel bir konuma sahipti ve sürekli olarak halk kitleleri ile iç içe olmuş ve onların hayatlarında meydana gelen sorun ve zorlukların giderilmesine yardımcı olmuş ve halkın danıştığı, itibar gösterdiği kimseler olarak varlıklarını sürdürmüşlerdir. Bu arada rahmetli İmam Humeyni İran halkının mücadelesinin muhteşem lideri olarak İslam İnkılabını zafere ulaştırmak için üstün bir konuma sahip olmuştur. Zira İmam Humeyni şah rejiminin en güçlü döneminde ve şah yönetimi sultanın İran'ı baştan başa ölüm sessizliğine soktuğu bir ortamda alenen şah rejimine karşı muhalefet başlatmış kendi konuşmalarında şah rejiminin gerçek kimliğini ve Amerika'ya bağımlılığını açıklayarak muhalefetini dile getirmekteydi. Müslüman İran halkı da rahmetli İmam Humeyni'nin üstün liderlik konumunun tarifinde genellikle peygamberle özgü liderlik tabirinden yararlanıyorlardı. Bu tabirin İran halkı tarafından kullanılması aslında pek de abartılı değildi. Zira İmam Humeyni kendi derin imanı ve siyasi dirayeti sayesinde dünyada olup biten olaylara gerçekçi yorumlar getirip gelecek meselelerle ilgili aydın tahminlerde bulunmaktaydı. İmam Humeyni 1960'lı yıllarda şah rejiminin

esaretinde olduğu dönemde şahın generallerinden birinin “hangi güç ve personelle yönetime karşı mücadele vermektensin?” sorusuna verdiği cevapta kendi askerlerinin henüz beşikte olduklarını söylemişti. Ve zamanın ilerlemesi ve o tarihten yaklaşık 20 yıl sonra İslam inkılabı ve ardından Irak baas rejiminin İran’a karşı başlattığı savaş sahnesinde hazır bulunan genç kuşak rahmetli İmam Humeyni’nin bu tahmininde ne kadar gerçekçi olduğunu göstermiştir.

Rahmetli İmam Humeyni Sovyetler birliğinin en son lideri Gorbaçev’e gönderdiği meşhur tarihi mektubunda doğu blok’unun dağılmasından birkaç yıl önce komünist dünyanın izmihlale uğrayacağını haber vermiş ve Irak’ın İran’a karşı başlattığı savaşın en doruk döneminde de Saddama destek veren Ortadoğu ülkeleri ve Arap devletleri liderlerine uyarıda bulunarak Saddam rejiminin savaş makinesinin er geç onlara karşı da devreye gireceğini bildirmişti. Ve Fazla bir zaman geçmeden tüm bu tahminlerin bir bir tahakkuk bulduğuna tanık olduk.

Rahmetli İmam Humeyni 1960’lı yıllarda 20. asrın çok önemli olaylara ve asrın en büyük devrimi yani İslam İnkılabına gebe olduğunu biliyordu. Zira onun düşüncesinde eğer böyle bir yakıyn olmasaydı Irakta geçirdiği sürgün yıllarında, Fransa’nın Nofel Lo Şatoda bulunduğu aylarda ve nihayet İslam İnkılabının zaferiyle sonuçlanan tarihi 10 gün içinde öylesine kararlı ve kat’i olarak şah rejiminin devrilmesi ve İslam İnkılabının zaferinden söz etmezdi. Rahmetli İmam Humeyni 15 yıllık bir sürgün hayatından sonra 1979 yılı şubatında İran’a geri döndü. İmamın Irakta geçirdiği sürgün yıllarında ve ardından Fransa’da bulunduğu kısa dönem içinde bazı seçkin din alimi İmam Humeyni’nin tavsiyelerinin hayata geçirilmesi ayrıca İmam ile Müslüman İran halkı arasında aracı olma sorumluluğunu üstlenmişlerdi. Bu kişiler camileri kendileri için üs edinmişlerdi ve bu meselenin kendisi İran inkılabının İslami ve insani içeriğini gözler önüne sermektedir. Zira Müslüman bir halkın

devrimi için camiler kendi tarihi fonksiyonlarını en güzel şekliyle yerine getiren üsler konumundaydı.

İmam Humeyni ve halkın güvendiği din alimlerinin 1978 yılında ve 1979 yılının başlarında İran halkının gösteri ve yürüyüşünün ön saflarında yer almaları mücahit din alimlerinin üstlendikleri tehlikeli sorumluluğu göstermektedir. Bu sebepten dolayı Müslüman İran halkının mücadelesi sırasında İmama sadık alimlerden bir çoğu özellikle İslam İnkılabı rehberi Ayetullah seyyid Ali Hamanei şah rejimi güvenlik güçlerince tutuklanarak hapse atıldı ve işkence edildiler.

Rahmetli İmam Humeyni'nin liderliği altında İslam İnkılabının zaferi için mücadele veren din uleması İslam İnkılabının zaferinden sonra da tüm çabalarını İnkılabın ve İslam Cumhuriyetinin istikrarı ve temellerinin sağlamlaşması doğrultusunda kullandılar. Bunun için de İslam İnkılabının zaferinden sonra ve İslam İnkılabının yenilgiyle sonuçlandırılması amacıyla başlatılan komplo ve terör dalgasının inkılabın ana kadrolarını bir bir hedef alması sonucu seçkin din ulemasından niceleri satılık münafık güruhu tarafından şehit edildiler. Din ulemasının mücahit ve seçkin isimlerinden Ayetullah şehit Murteza Mutahhari, Ayetullah şehit behiştî ve şehit Mufattih'in şehid edilişleri İslam düşmanlarının İran halkı ve İslam'a yönelik darbe ve zararlarından sadece bir bölümdür. İslam İnkılabı sürecinde din düşmanları tarafından şehid edilen ulemanın toplum içindeki üstün konum, yüce ilmi mevki ve inkılabın şekillenmesindeki rollerinin incelenmesi ve açıklık kazanması kuşkusuz geniş bir zamana ihtiyacı var ki bu programın imkanı dahilinde değildir. Bu arada rahmetli İmam Humeyni'nin şehit Mutahhari ve şehit Behiştî hakkında kullandığı tabirler ve tanımlaması bu mücahit alimlerin İslam inkılabının şekillenmesi ve zafere ermesindeki üstün konumunu göstermektedir. Rahmetli İmam Humeyni Ayetullah şehit Mutahhariyi "Vücudumun bir parçasıydı" tanımlamasıyla o şehidin ne kadar üstün bir makama sahip olduğunu göstermek istemiştir. Ayrıca Ayetullah

şehit Muhammed Behiştî hakkında ise “Behiştî bir halktır” tanımlamasında bulunarak o şehidin üstün idare yeteneğini gözler önüne sermek istemiştir. Ayrıca rahmetli imam Humeyni’nin İslam inkılabı döneminde mücadelenin ilk safında yer almış din alimleri hakkındaki tabir ve tanımlaması o hazretin kalbi inancından ve gerçeklerden kaynaklanmaktaydı.

İslam İnkılabı döneminde din alimlerinin ifa ettiği rolü dikkate alan İslam ve İran düşmanları İran İslam Cumhuriyeti düzeninin kuruluşundan geçen çeyrek asırlık dönem içinde din alimlerini sahneden uzaklaştırmak veya onları etkisiz hale getirmek amacıyla her türlü entrika ve hileye baş vurmuş, din ulemasını karalamaya çalışmışlardır. Fakat Müslüman İran halkı her defasında düşmanın tüm bu oyunlarını etkisiz bırakarak İİC. Yetkilileri ile adım adımı ilerlemiş ve ülkenin kalkınması ve ilerlemesine katkılarını esirgememişlerdir.

İSLAM İNKILABININ ÖZELLİKLERİ

20. asrın en büyük halk hareketi ve devrimi özelliğini kazanan İslam İnkılabı asrımızın en istisnai hareket ve olaylarından. Zira materyalist ideoloji ve düşüncelerden ilham almayarak İslam’ın nurlu hüküm ve değerlerinden kaynaklanan ve İslami talim ve değerlerin toplum içinde egemen olmasını amaçlayan yegane inkılap. İslam İnkılabı rehberi rahmetli İmam Humeyni “Bu İnkılap ve bu hareket İslami talim ve öğretiler uyarıncadır. Yani biz İslam’ın haricinde başka hiçbir tezi ve hiçbir meseleyi kabul etmiyoruz. Müslüman İran halkını harekete geçiren şey İslam’dı ve 35 milyonluk bir halk kitlesini harekete geçirerek tek bir hedef ve istikamette ilerletmeye İslam’ın dışında hiçbir güç muktedir değildi. Eğer bu mesele böyle olmasaydı kuşkusuz bu inkılabın akıbeti de daha önceki devrimlerin akıbeti gibi olurdu.” diyordu. Bu esasa uygun olarak İslam İnkılabını öteki beşeri devrimlerden ayıran en önemli özellik İran halkının gerçekleştirdiği inkılabın İslami özelliğiydi.

İslam İnkılabı lideri ve İran İslam Cumhuriyetinin kurucusu rahmetli İmam Humeyni, kıyam ve nitelik açısından kendine has bir hareketi

zafere ulaştırdı. Bu hareketin İslami özelliğini sürekli vurgulamasının yanı sıra halk kitlelerinin de şuurlu ve bilinçli olarak inkılap saflarına katılmasına da büyük bir önem vermekteydi. Fakat kuşkusuz İslam İnkılabının kendine has özelliklerinden biri İslam İnkılabının ve İran İslam Cumhuriyetinin doğuyu da batıyı da reddederek İslami değerleri vurgulamasıydı.

İslam İnkılabının zaferinden öncesine kadar “Doğuya da hayır Batıya da” sloganı İslam İnkılabı rehberinin ve İran halkının ana sloganı idi. Bu bakımdan Müslüman İran halkının mücadelesini yakından takip eden batılı gözlemciler o günkü dünyanın iki kutuplu halini dikkate alarak İran halkının bu sloganının geçici olduğunu zannediyor ve İslam İnkılabının doğuya veya batıya eğilimde bulunacağını ise yakın bir olay olarak addediyorlardı. Fakat İslam İnkılabı doğuya veya batıya en ufak eğilim göstermeksizin zafere ulaştığı gibi hatta İslam cumhuriyeti düzeninin kuruluşundan sonra da bu siyaset İran’ın dış politikasının en önceliğinde yer aldı. 20. Asrın iki kutuplu düzeninde böyle bir olay eşine rastlanılmamış ve kendine has bir olaydı. İran İslam Cumhuriyetinin siyasi bağımsızlık ve istiklaline bağlılığı hem de her iki süper gücün kendi nüfuz alanını genişletmek ve kontrolleri altındaki uydu ülkelerin sayısını artırmak için yoğun bir rekabet ve mücadele içinde oldukları bir dönemde kendine has ve eşi görülmemiş bir olaydı. Elbette doğu ve batıdan bağımsız olmak mevzuu İslam İnkılabından önce de var olmuştu ama bu bahis bir teoriden öteye geçememiş ve hayat bulamamıştı. Bağlantısızlar hareketi bu gerçeğin en belirgin örneğidir. Fakat İslami İran kendi eşsiz siyasi bağımsızlığını rahmetli İmam Humeyni’nin üstün düşüncesine borçludur. İmam Humeyni açısında, mukaddes İslam ideolojisi, halkın birlik ve bütünlüğü ve din ulemasının liderliği İslam inkılabının zafere ulaşmasının temel taşlarını oluşturmuş, inkılabın gelişmesinin sırrını teşkil etmiş ve İran İslam Cumhuriyetinin dünyadaki değerli konumunun nedenlerini teşkil etmiştir.

Rahmetli İmam Humeyni İran halkının aktif bir şekilde ve şuurluca siyasi katılımının zaruretiyi vurgulamaktaydı. İmam Humeyni’nin bu görüşü o hazretin Müslüman İran halkına olan derin inanç ve itimadından kaynaklanmaktaydı. Zira her bir devrimin devamlılığı halkın sahnedeki varlığı ve siyasi katılımına bağlıdır. Başka bir

ifadeyle halkın sahnedeki varlığı, inkılabın dinamik ve canlı oluşu demek olduğu gibi halkın sahnede olmayışı bir inkılabın ölümü demektir.

İslam İnkılabının dünyada vuku bulan öteki devrimlerle olan farklılığı ve yapı değişikliği ülke kaderini belirlemede halkın sahip olduğu konumda kendini göstermektedir. İran İslam Cumhuriyeti kurucusu rahmetli İmam Humeyni, İslam İnkılabının zaferinden yaklaşık iki ay sonra halkı sahneye davet ederek ülkede kurmak istedikleri yönetim tarzını belirlemelerini onlardan istediler. İşte İslam Cumhuriyeti düzeni bu referandumun sonucudur. Söz konusu referandumda İran halkının kat'î çoğunluğu ülkenin İslam Cumhuriyeti sistemiyle idare edilmesinden yana oy kullandılar. Başka bir ifadeyle rahmetli İmam Humeyni İslam İnkılabının zaferinden sadece iki ay sonra nisan 1979 tarihinde referanduma gidilmesi fermanını yayınlamakla gerçekte halk devrimiyle ilgili dünyada eşi görülmemiş bir örneği de gözler önüne sermiş oldu. Halbuki tarih göstermiştir ki o döneme kadar hiçbir devrimin lideri zafere ulaştıktan sonra sistemin belirlenmesi konusunda halk oyu ve görüşüne baş vurmamış ve kendi kudret ve iktidarlarına dayanarak ülkenin yönetim tarzını belirlemişlerdir. Fakat İran İslam Cumhuriyetinin rahmetli kurucusunun görüş ve siyasi bundan tamamen farklıydı ve bu siyaset halen aynen ülkede devam ettirilmektedir. Öyle ki şimdiye kadar İran İslam Cumhuriyeti karşısında olumlu bir tavır takınmayan batılı bir takım devlet adamı ve medya kuruluşları bile İran'ın bölgede en demokratik yönetim tarzına sahip olduğunu itiraf etmekten kaçınmamışlardır.

Eğer demokratik düzelenlerde halk kendi irade ve isteklerini oy sandıkları başında dile getiriyor ve kendi seçtikleri kimseleri cumhurbaşkanlığı veya parlamento sandalyelerine oturtuyorlarsa bu özellik İran İslam Cumhuriyeti düzeninde sürekli tekrarlanmakta ve defalarca tecelli bulmaktadır. Cumhurbaşkanlığı, İslami Şura meclisi ve şehir ve köy İslami şuraları seçimleri İran'da halkın egemenliği ve kendi ve ülkenin kaderlerini belirlemelerinin en önemli tecellisidir. Hatta rehberlik bilgeler meclisinin oylarıyla belirlenen İnkılap liderliği

makamı da dolaylı olarak halkın görüş ve iradeleri doğrultusunda belirlenmektedir.

Bugünkü programımızın yararlı olması temennisiyle bir sonraki programda buluşmak umuduyla hepinizi Allah'a emanet ederiz.

AMERİKANIN İRANIN İÇ İŞLERİNE MÜDAHALESİ ÜZERİNE

İran ikinci dünya savaşından öncesine kadar İngilizlerin nüfuzu alanı içindeydi ve İran'ın liyakatsiz padişahları ise Londra'nın tüm siyasetlerine uymakla birlikte ayrıca kendi kuzey büyük komşusu Sovyetler birliğinin çıkarlarını da dikkate almaya mecburlardı. Fakat ikinci dünya savaşından sonra dünyanın savaş fatihlerince yeniden taksim edilmesiyle Amerika ve Sovyetler birliği liderliğinde iki kutuplu düzen dünyaya egemen oldu ve bu aşamada iki süper gücün rekabet alanında eski Sovyetler birliğinin komşuluğunda ve stratejik bir konumda yer alan İran Amerikanın özel ilgi alanına dahil oldu. İngiltere İran'da Gacar şahlarının iktidarı döneminde tartışılmaz kudret sahibiydi ve birinci Pehlevi de gerçekte İngilizlerin bir uzantısı olarak İngiliz Koleneli ayiren Sayd'ın girişimleri sonucu saltanata ulaştı. BU bakımdan "Bir yatak iki deniz" tabiri mısırdakıyla Amerika ve İngiltere İran'da kendi aralarında teamüllerde bulundular. Ama aynı zamanda bunların her biri diğerini sahneden uzaklaştırmak ve İran'ın kaderini bizzat kendi eline almak için fırsat peşindeydi. Bu durum Mart 1951 yılında İran petrolünün millileştirilmesi amacıyla Müslüman İran halkının başlattığı harekete kadar devam etti. İran Petrolünün millileştirilmesi gibi bu tarihi olay aynı zamanda İngiliz petrol şirketinin İran'ın milli zenginlikleri üzerindeki sultanının son bulması manasındaydı. Fakat petrol sanayinin millileştirilmesi hareketinden ve halkın şahın yetki alanının kısıtlanmasını istemesinden sonra Amerika ve İngiltere ağustos 1953 tarihinde bir darbe gerçekleştirerek halk tarafından iktidara geçirilen Dr. Musaddık hükümetini devirip ülkeden firar etmiş olan şahı yeniden iktidara ulaştırdılar. Bu tarihi aşamadan sonra İran bu kez dolaylı olarak Amerikanın sömürgesi durumuna geldi.

1953 darbesinden İslam İnkılabının zaferine kadar şah rejimi İran'da tam manada kayıtsız şartsız olarak Amerikanın siyasetlerine uymaktaydı. Bu arada Şah rejiminin "Beyaz devrim" olarak isimlendirip halka tahmil ettiği program ise aslında Can F Kenedi döneminde Amerikanın İran'dan yapmasını istediği programdı. Hatta toprak reformu planı da bizzat Amerikalı uzmanlarca hazırlanmış ve şahtan yapılması istenmiş bir plan olmakla birlikte köylülerin şehirlere göç etmeleri sağlanmış ve bununla da İran'da tarım ürünleri üretimi yok edilerek bu ülke dışarıya bağımlı hale getirilmişti.

İran'ın dışı özellikle Amerika'ya bağımlılığı sadece gıda maddeleriyle sınırlı değildi. Bu bağımlılık tüm sınai ve ticari alanlarda geçerliydi. Bu arada başta Filistin Müslümanları olmak üzere dünya Müslümanlarının kaderine karşı ilgisizlik Amerikanın İran üzerindeki nüfuz ve etkinliğinin bir diğer örneğiydi. Siyonist İsrail rejimi ile Mısır, Suriye ve Ürdün arasında baş gösteren 6 günlük savaştan sonra petrol ihraç eden Arap devletleri Amerika ve Siyonist rejimi destekleyen öteki devletlere karşı petrol ambargosu uyguladılar. Fakat şah rejimi bu ambargoya uymadığı gibi hatta Siyonist İsrail rejiminin bile ihtiyaç duyduğu petrolü temin etti. Zira Amerika böyle istemişti. Bunun dışında Amerika İran halkının İslami kimliğini yok etmek amacıyla uzun vadeli komplo planlarını hayata geçirmeye başlamış, bu arada özellikle genç kuşağı hedef seçmişti. Sanat festivali adı altında rezalet içerikli müstehcen sergilerin tertiplenmesi, müstehcen ve ahlaksızlığı tebliğ eden filmlerin İran piyasalarında gösterime sokulması ve hatta Amerikan ahlaksızlığının doruk noktası olan çıplak ve müstehcen kadın resimlerinin yer aldığı Play Boy dergisinin geniş biçimde ve ucuz fiyatlarla İran'da dağıtımını bunlardan bazılarısıdır. Bu aşama sonucu gerçi İran'ın genç neslinden bir grup Amerikanın bu tuzağına düştü ama İran gençliğinin büyük bölümü kendi dini inançları gereği Amerikanın bu komplo saldırısı ve tuzağından mahfuz kaldı ve hatta Amerika'ya karşı olan kin ve nefretleri kat kat arttı.

Amerika İslam İnkılabının doruk noktaya ulaştığı sırada henüz de İran'da böylesine büyük, muhteşem bir halk hareketinin tahakkuk bulduğunu kabul etmek istemiyordu. Vaşington açısından 1979 olayları dizginleştirilebilecek olaylardı. Amerikanın dönem başkanı

Cimi Kartır 1978 yılında İran'ı ziyaret ettiğinde İran'ı bölgenin istikrar adası olarak tanımlamıştı. Kartırın güvenlik danışmanı Brejeneski de Amerikanın şah iktidarının devam etmesini istediğini bildirerek alenen şahı desteklemişti. Ama İslam İnkılabıyla birlikte şah rejiminin İran'da devrilmesi karşısında neye uğradıklarını şaşırmış ve sersemlik içinde kalmışlardı.

Amerika şahın İran'dan firarından sonra bile İran halkını sindirme ve şahı tekrar ülkeye geri getirme çabalarını sürdürdü. Bu amaçla Amerikanın Avrupa'daki güçleri komutan yardımcısı general Hayzır'ın İran'a gönderilmesi şah rejimi ordusu komutanlarına moral vermek ve halk hareketini sindirmek için gerekli koordineyi yapmak amacına yönelikti. Hazır kendi hatırasında, Amerikanın İran ordusunu halk hareketlerini sindirmek için en son olarak kullanmak istediğini yazmıştı.

Amerikanın ve ülke içindeki Amerikan uşaklarının tüm bu komplolarına rağmen 11 Şubat 1979 tarihinde 20. asrın en önemli olayı yani İran'da İslam İnkılabının zafere ulaşması tüm dünya halklarının hayretle açılmış gözleri önünde tahakkuk buldu ve bölge ve dünya düzeyinde devlet adamları ve gözlemciler daha düne kadar bir türlü kabul etmedikleri ve inanmadıkları bir olayı irdelemeye ve yorumlamaya başladılar. Batının meşhur teorisyenleri İran İslam İnkılabının zaferini tüm Ortadoğu ve Fars körfezi bölgesini sarsan ve süper güçlerin bölge üzerindeki denklemlerini alt üst eden bir depreme benzettiler. Güç sahipleri açısından bölgenin kendi istedikleri sessizlik ve itaat ortamına kavuşması için İslam İnkılabı hareketinin önü alınmalı veya saptırılmalıydı. Bu görüş mensupları özellikle Amerika ve Siyonist İsrail rejimi bu inkılabı sindirmek veya onun İslami özelliğini yok etmek için kendi uğursuz çaba ve girişimlerini üçüncü mileniyuma kadar sürdürdüler ama tüm bu iğrenç girişimlerinde yenilgiye uğradılar.

İran İslam İnkılabının mübarek ömründen çeyrek asrın geçtiği şu sıralarda mukaddes İslam Cumhuriyeti ve İslam inkılabı artık dünya emperyalizmi ve uluslar arası siyonizmin tüm komplo ve hilelerini geri püskürtecek güçlü bir konuma gelmiş ve temellerini bir o kadar sağlamlaştırmıştır. Zulüm ve adaletsizlik altındaki tüm dünya

halklarının gerçek kurtuluş ve bağımsızlığa kavuşacakları günün umuduyla.

İSLAM İNKILABININ DEVAMLILIĞI

1979 – 1980 tarihli Dış basının incelenmesi ve siyasi ekonomik uzmanların ve devlet adamlarının açıklamalarının sergilediği tablo o yıllarda yurt dışında İslam İnkılabı ile ilgili olan tasavvur ve düşüncüyü ortaya koymaktadır. İnkılap liderleri ve halk, siyasi ve ekonomik bağımlılık neticesinde tüm zenginlikleri talan edilen bir ülkenin mirasçılarıydı. Ülkenin nakit mal varlığı hazineden çalınmış, bizzat şahın kendisi, ailesi ve krallık sarayı mensupları ve rejime mensup sermaye sahipleri ülkenin nakit mal varlığını çalarak yurt dışına aktarmışlardı ve daha önemlisi Amerika da İran'a karşı çok ağır yaptırımlara baş vurmuştu. İran'ın içinde ise dışa bağımlı bazı gruplar dışardan aldıkları yoğun destekle İslam İnkılabına ve İran İslam cumhuriyetine karşı muhalefete başlamış ve yeni kurulmuş olan İslam Cumhuriyeti nizamını devirmek istiyorlardı. İşte böyle bir ortamda nizamın liderliği ve İslam inkılabı devlet adamları ülke içinde bu gibi sorunlarla yüz yüze gelmiş ve ülkenin yeniden onarılması gibi asıl amaçlarına tam olarak zaman ayıramıyorlardı. Bu sebeplerden dolayı da batıda İslam inkılabı ve İran İslam Cumhuriyetinin devam edeceğini düşünen çok az sayıda gözlemci mevcuttu.

Evet bu gibi sorunları göz önünde bulunduran bir çok batılı devlet İran İslam Cumhuriyetinin pek uzun ömürlü olmayacağını tahmin etmekteydiler. Bu arada eğer Batı, Ortadoğu ve Fars körfezi ülkelerinde İran İslam Cumhuriyetinin pek uzun ömürlü olmayacağı konusunda kuşkulu olsalar da bunlar yine de Irak Baas rejimi tarafından İran İslam Cumhuriyetine karşı savaşın başlatılmasıyla bu konudaki kuşkularının da giderileceğine inanmaktaydılar.

İran'ın Amerika tarafından ekonomik ve silah ambargosuna tabii tutulması İran'ın askeri gücünü bayağı azaltmıştı. Zira İran silahlı kuvvetlerinin tüm silahları ve savunma sanayisi Amerikan silah teknolojisine uygundu ve Amerika tarafından İran'a karşı uygulanan askeri ve ekonomik ambargo İran'ın kendi savunma sanayisinde ihtiyaç duyduğu silah ve yedek parçalara ulaşmada büyük sorunlarla

karşı karşıya getirmiş ve hatta İran kendi elindeki askeri malzeme, silah ve uçakların önemli bir bölümünü kullanamaz duruma gelmiş ve dolayısıyla Saddam rejiminin başlattığı savaşta kendi tüm askeri kapasitesini kullanamaz olmuştu. Tarihte İran gibi yalnız kalan ve zulme uğrayan ülke ve halkların sayısı çok az ve enderdir. Devletlerin İslami İran'a karşı böylesine el birliği içinde olmaları Müslüman İran halkının kendi bağımsızlık ve hürriyetleri uğruna ödemekte oldukları bedeldi. Öyle ki İran halkı ve devlet adamlarının kendi bağımsızlık ve hürriyetlerini korumadaki kararlılıkları düşmanların istenmedikçe eşit olmayan bir savaşı İran'a karşı başlatmalarına yol açtı. Fakat bu savaş ve ambargolar İslami İran'ın zayıflamasına neden olamadığı gibi hatta askeri ve sanayi alanlarında İslami İran'ın kendine yeterlilik konumuna gelmesine yol açtı. Elbette şu hakikati de söylemek gerekir ki böyle uğursuz bir savaş ülkenin kalkınmasını ve yeniden yapılandırılmasını durdurdu ve ülkeye çok büyük maddi ve manevi zarar ve ziyanlar verdirdi, hükümetin imkan ve zamanının büyük bölümünü kendine tahsis etti. 8 Yıllık savaş üretimin kalite ve nitelik açısından İran ekonomisine çok büyük bir zarar verdi. Başta Amerika olmak üzere İslam İnkılabı ve İran İslam Cumhuriyeti düşmanı ülkeler savaş boyunca Saddam rejimine her türlü askeri ve istihbarı bilgiler yardımında bulunmanın yanı sıra aynı zamanda İran ekonomisini çökertmek ve ülke içinde kargaşalar çıkararak İslam nizamını içten sarsmak için de yoğun çaba içindeydi.

8 Yıllık savaş ve çeşitli ekonomik ambargolara ek olarak Amerikanın liderliğindeki düşmanların İran İslam Cumhuriyeti aleyhindeki komploları devam etti. Petrol fiyatlarının şiddetli düşüşü komplosu da İran'a karşı uygulandı. Petrol fiyatlarının şiddetli derecede düşüşüyle İran devletinin savunma ve kalkınma programlarının etkisiz hali getirilmesine, devlet yönetici ve ilgililerinin tüm çaba ve girişimlerinin bu meseleye tahsis edilmesine çalışıldı.

İran İslam Cumhuriyeti mevcut sorunlara galebe çalarak Müslüman İran halkının iman ve iradesine dayanıp savaş bunalımını da büyük bir başarı ile geride bıraktı ve düşmanı kendi hilelerinde yenilgiye uğrattı. Fakat Irak Baas rejiminin İran İslam Cumhuriyetine karşı başlattığı savaşın son bulması Amerikanın İran aleyhindeki komplolarının son bulması manasında değildi. Zira Amerika'yı son 26 yıl içinde İran

İslam Cumhuriyetin çökertmek veya izmihlale uğratmak için türlü türlü entrikaya iten mesele İslam cumhuriyeti düzeninin zulüm aleyhtarı mahiyeti ve uzlaşma kabul etmezliği idi. İran'a karşı savaşta Saddam rejiminin istediği sonuca varamaması ve akamete uğramasından sonra Amerika bu kez İran İslam Cumhuriyetinin dış siyasetini hedef alarak tüm gücüyle bu siyaseti başarısızlıkla sonuçlandırmak ve İİC.nin çehresini dünya halkları nezdinde karalamak istemiştir. İran'ın sözde nükleer silahları elde etmek yönünde çaba harcaması, terörizmi desteklemesi veya insan haklarını ihlal etmesi gibi yersiz suçlamalar Amerikan yönetiminin İslami İran rejimini karalamak amacıyla ileri sürdüğü çirkin suçlamalarındandı. Ama düşmanların tüm bu hile ve komplolarına rağmen İslami İran gerek siyasi açıdan ve gerekse ekonomik açıdan şu anda bölgenin en güçlü ülkelerinden biri olup, İslam aleminde bir çok halklar İslami İran'ı bir örnek olarak kabul etmekte. Batıda da Amerika İran'a karşı yoğun bir kampanya başlatmak istediği her dönemde ise İslam İnkılabı lideri kader belirleyici tarihi kararlar alarak Amerikanın bu uğursuz karar ve girişimlerini başarısız bırakmıştır. Batılı ekonomik uzmanları ve kaynakları halı hazırda İran'ın Ortadoğu ve Fars körfezi bölgesinin en güçlü ekonomisine sahip olduğunu itiraf etmekte.

İslami İran'ın son 26 yıl içinde devamlı olarak Amerika ve bazı müttefiklerinin en ağır siyasi ve iktisadi tehdit ve baskılarına tabii tutulduğu gerçeğini kabul etmemiz durumunda İslam İnkılabının önemini daha fazla idrak etmiş oluruz. Ayrıca bu uğurda ülkenin bağımsızlık ve hürriyetinin korunması uğrunda halk kitleleri arasındaki birlik ve bütünlüğün önemini de fark etmiş oluruz. Gerçekten de her bir milletin yücelik ve azameti o halkın bağımsızlık ve kurtuluşuna bağlıdır.

Rahmetli İmam Humeyni'nin Üstün rehberliğinin İrdelenmesi Üzerine

Rahmetli İmam Humeyni'nin İslam Cumhuriyeti diye adlandırdığı yönetim tarzı o güne kadar dünyada hiçbir benzeri ve eşi görülmemiş bir yönetim tarzıydı. Bunun dışında bu meselenin gündeme getirilmesi için İmam Humeyni'nin izlediği metot ve yönetim tarzının

belirlenmesinin referandumla halka bırakılması dünya devrimler tarihinde eşine rastlanılmamış bir olaydı. İslam İnkılabının zaferinden sadece iki ay sonra Mart 1979 tarihinde referanduma gidildi ve Müslüman İran halkı kendi rehber ve liderleri tarafından kendi yönetimlerini belirlemek için oy sandıklarına davet edildiler. İran halkının gerçekleştirdiği İslam İnkılabı hariç hiçbir devrimin tarihinde eski devrimci ve şimdiki güç sahiplerinin yönetim tarzının belirlenmesinde halkın görüşüne baş vurduklarını görmüyoruz. Fakat İran İslam Cumhuriyeti kurucusu rahmetli İmam Humeyni esas ölçünün halkın oyu olduğunu ilan ederek 1979 referandumuna gerekli ortamı hazırladı. Gerçi İslam Cumhuriyeti hükümetinin oluşturulması Müslüman İran halkının inkılabın tüm alanlarında verdikleri stratejik İstiklal, hürriyet, İslam Cumhuriyeti sloganının bir parçasıydı ve İslam İnkılabının zaferinden sonra yapılan referandumda ise halkın %98 inden fazlası İslam Cumhuriyetini tercih ederek ülke idaresinin İslam Cumhuriyeti olmasını kabul ettiler.

İran'da Müslüman halkın İslam Cumhuriyeti nizamının kurulmasına yönelik tüm irade ve istemlerine rağmen Batı İslam ve Cumhuriyetin iki farklı olgu olduğu ve onların bir arada olamayacakları düşüncesini halklara aşılıyarak İran İslam Cumhuriyetinin kurulmasına sürekli engel teşkil etmek istiyordu. Elbette bu düşüncüyü sadece batı savunmuyordu bilakis onların İran'daki uzantıları da bu yönde çaba harcıyorlardı.

İki kutuplu dünyada İslam İnkılabının zafere ulaşması bazılarının hoşuna gitmemişti. Nitekim İran içinde de sağ veya sol eğilimli bazı grup ve siyasi çevreler İran'da İslam Cumhuriyetinin kurulmasına muhalefette bulundular. Hatta Müslüman halkın mücadelesinin İslami mahiyetini inkar etmeyen gruplar bile İran'da "Demokratik İslam Cumhuriyeti" düzeninin kurulmasını istediler. Fakat rahmetli İmam Humeyni İslam Cumhuriyetinin önüne veya arkasına her türlü eklemenin yapılmasının temelin eğri konulması ve ileride sapmalara yol açacağını ve İslam İnkılabını "Doğuya da hayır Batıya da " temel prensibinden saptırabileceğini çok iyi biliyordu. İmam Humeyni açısından Demokratik cumhuriyet veya Demokratik İslam Cumhuriyeti taraftarları İnkılabın doğru çizgisini kaybederek sonunda

sapmaktan başka bir çareleri olmayacaktı. Nitekim zamanın ilerlemesi rahmetli İmam Humeyni'nin görüşlerinin doğruluğunu da ortaya koydu ve İslam İnkılabının ilk günlerinde Müslüman halkın gerçek istemini kavrayamayıp başka istekler gündeme getirenler sonunda halk içinde münzevi oldular ve azınlık konumuna sürüklendiler ki onların durumu 1979 referandumunda muhalif oy kullanan %2 lik miktarında bile değildi. İmam Humeyni sesini daha fazla İran'da kendi sevdalılarına duyurduğu Fransa'nın Nofel Lo Şato kasabasındaki ikameti sırasında yaptığı konuşmalarda defalarca İslam'ın insana verdiği hürriyet ve kerametini iki kutuplu dünyada demokrasi iddiasında bulunan hiçbir düzenin vermediğini belirtmişlerdir.

İran İslam Cumhuriyeti genç ve 26 yaşında bir nizamdır. Bunun için İslam İnkılabının yok edilmesi için düşmanların komplo ve cinayetleri ve ilk olaylar henüz hafızalardan silinmiş değil ve İran halkı bu gibi komplolara nasıl karşı konulacağını çok iyi anlamıştır.

Son çeyrek asrın tüm yıllarında İran'ın içinde ve dışında İslam İnkılabı mensupları batıda kitle iletişim araçları, siyasi çevreleri tarafından kökten dinci olarak tanımlandılar. Batının bu yersiz yakıştırmaları gerçekte İslam Cumhuriyetinin düzenini halka dayalı bir düzen olmadığı gibi aslı hakikati olmayan bir fikri aşılama çalışmaktaydılar. Bu yanlış düşünce son yıllarda geçmişe oranla daha hararetli tebliğciler edinmiştir. Hatırlamıyoruz ki İran halkı son cumhurbaşkanlığı seçimlerinde oy sandıklarına koşarak hararetli bir şekilde bir din alimi olan Hucetul İslam Muhammed Hatemiye 20 milyon oy verip cumhurbaşkanlığına seçtiği zaman hiçbir yabancı ve batılı yorumcu ve siyaset adamı bu hararetli seçimin ve 20 milyon oyun İslam Cumhuriyeti çerçevesinde verildiğine temas bile etmediler.

Şu anda İslam İnkılabının zaferinin 26. Yıl dönümünde daha şeffaf ve aydın bir şekilde İran'da İslam Cumhuriyeti düzeninin kurulması yönünde rahmetli İmam Humeyni'nin tarihi kararının önemi hakkında yargıda bulunmak mümkün. Rahmetli İmam Humeyni'nin halk oyuna olan bağlılığı ve mukaddes İslam dini çerçevesinde ve halkın sahnede var olmasıyla hiçbir müşkülün çözümsüz kalamayacağına dair onun

kalbi imanını tarihte eşsiz ve benzersizdir. İmam Humeyni'nin halka olan iman ve inancı gerçekte imamla ümmet arasında iki yönlü bir ilişkiydi. İslam İnkılabının zaferinin veya İran İslam Cumhuriyeti'nin temellerinin sağlamlığının sırrı işte bu ilişkide yatmaktaydı. İmam Humeyni'nin en ufak bir artırma ve eksiltme olmaksızın İslam Cumhuriyeti ibarelerini önemli vurgulaması rahmetli İmam Humeyni'nin iki kutuplu dünyada İran'ın bağımsızlığının korunmasına olan derin inancından kaynaklanmaktaydı.

İran halkının İslam İnkılabına olan desteği halen tüm şiddetiyle devam etmektedir. Eğer bu konunun idraki hala batılılar için çok zor ise ve 26 yıl geçmesine rağmen batılılar hala İran olaylarını kökten dincilerin hürriyet yanlılarına galebesi olarak yorumluyorlarsa bu gerçekte batının siyasi kültürünün kendini kökten bir değişim ve gözden geçirmesi gerektiğini göstermektedir. İran halkının kendi liderleri ve inkılaplarını desteklediği müddetçe İslam İnkılabı dimdik ayakta kendi amaçlarına doğru ilerlemeyi sürdürecektir.

İslam İnkılabının ekonomik başarılarının dikta Şah rejimi ekonomisi ile mukayesesi Üzerine

İslam İnkılabının sonuçlarını irdelemek için İslam İnkılabının zaferinden önce ve sonraki dönemlerde İran'ın ekonomik siyasetlerine egemen şartları dikkate almak kaçınılmazdır. Şah rejiminin hayatının son dönemlerinde petrol fiyatları dünya piyasalarında fahiş bir artışla karşılaştı. Öyle ki varil başına petrol 30 doların üstüne çıktı. Bu mesele İran da dahil petrol üreten ülkeler için kendi kalkınma programlarını hayata geçirmeleri ve ülkenin milli çıkarlarını korumak yönünde çok güzel bir fırsat ortaya koydu. Fakat petrol fiyatlarındaki bu fahiş artış Pehlevi rejiminin Amerika'ya olan bağımlılığı nedeniyle ithalat dalında kullanıldı ve böylece İran başta Amerika olmak üzere

batılı devletlerin tüketim ve lüks malları için uçsuz bucaksız büyük bir piyasa konumuna geldi. Petrol fiyatlarındaki artıştan sağlanan döviz gelinine rağmen şah rejimi ilgilileri sanayi dalında özellikle petrol ve doğal gaz projeleri dalında ülkenin ulusal çıkarlarının korunması için açık hiçbir siyaset uygulamadılar ve ne yazık ki İran halkı bu açıdan çok büyük fırsatları kaçırdı ve çok büyük ziyanlara duçar oldular. Bu sürecin devam etmesiyle birlikte dış ticaret iki temel yönde İran ekonomisinde temel rol oynamaya başladı. Bir taraftan her gün milyonlarca varil petrol batılı ülkelere ihraç edilmekte ve diğer yandan petrol satışından sağlanan gelirler batının imal etmiş olduğu lüks malların alımına harcanıyordu.

Şah rejiminin bayındırlık programları daha ziyade tüketim malları sanayisiyle alakadar olmak üzere batı sanayisine bağımlı hale getirilmişti ve bunun için de tarım sektörü ile sanayi sektörü gibi öteki ekonomik sektörler arasında aşırı uçurum ve dengesizlikler oluştu. Bu siyasin sonucunda ise tarım ürünleri üretim miktarı 1960 lı yıllarda 29.1 olan gayri safi milli hasıla 1978 yılında yani İslam İnkılabının zaferinden bir yıl önce 9.1'e düştü. Sanayi dalında da rejimin desteklediği bağımlı sanayi birimlerinin milli ekonomi ile çatıştığı için, ayrıca İran'ın iç ihtiyaçlarına gereken ilginin gösterilmemesi nedeniyle ülke ekonomisinin batıya özellikle Amerika'ya bağımlılığı her geçen gün biraz daha derinleşmekteydi.

Gayri resmi rakamlar uyarınca 1979 yılında İslam İnkılabının zaferi eşiğinde İran nüfusunun %30u ülke gelirinin %90'ını kendi kontrollerinde bulunduruyordu ve İran halkının %70'lik bölümü ise ülke gelirinin sadece %10luk bölümüne sahipti. İran'da İslam İnkılabının zafere erdiği sırada İran ekonomisi %16'lık bir enflasyon, aşırı dış borç, bütçe açığı ve gayri safi milli üretimde azalma gibi sorunlar mevcuttu. Bağımsızlık ve hürriyet, İslam İnkılabı yıllarında Müslüman İran halkının iki başlıca sloganları arasındaydı. Fakat İslam cumhuriyeti nizamı liderliği ve devlet adamları ülkenin gerçek bağımsızlık ve hürriyetini tahakkuk ettirmeğe paralel olarak ülkenin hasta ekonomisinin onarılması da stratejik bir hedef olarak gündemdeydi. Fakat İslam İnkılabının oluşturduğu doğal çalkantı henüz tam olarak yatışmamıştı ki geniş iç huzursuzluklar ve dış komplolar baş gösterdi. Bu iki paralel hareketten asıl amaç ise İslam

İnkılabının yok edilmesi ve İran'ın tekrar Amerikan eksenine kazandırılması ve Amerikan uydu olmasıdır. Bu doğrultuda ülke içinde İslam İnkılabı karşıtı münafık güruhu ve Amerikanın İslam inkılabını çökertmek için direkt silahlı saldırılar başlatması bu cümleden Tabes saldırısı, Noje askeri darbesi özellikle Saddam rejiminin İran'a karşı başlattığı ve sekiz yıl devam eden savaş İran İslam Cumhuriyeti devlet adamlarını tahmin edilmeyen zorluklarla karşı karşıya getirdi ve bir o kadar ülke ekonomisinin yapılandırılmasında aksamalar meydana geldi.

Müslüman İran halkının yoğun desteğine sahip olan İran İslam Cumhuriyeti devlet adamları dış komplolara ve Irak Baas rejiminin İran İslam Cumhuriyeti aleyhindeki savaş komplosunun devam etmesine rağmen ilk ekonomik, sosyal ve kültürel kalkınma planınının 1983 yılında uygulamaya koydu. Elbette devam etmekte olan savaş nedeniyle birinci kalkınma planınının bazı maddeleri hayata geçirilemedi.

Savaşın son bulmasından sonra ilk kalkınma planı 1989 1993 tarihleri arasında uygulamaya konuldu. Bu programda hükümet savaş yıkıklarından kaynaklanan harabeler gidermek için yatırım yapılmasına paralel olarak ekonomik faaliyetlere de canlılık kazandırdı ve gayri safi milli hasıla dalında yıllık ortalama 7,3 lük bir gelişme kaydetti. İlk beş yıllık kalkınma planınının sonunda İran'ın okur yazarlı insanları rakamı İslam İnkılabı öncesi 13 milyon kişiden 38 milyon kişiye ulaştı. Bu süre içinde maden ve sanayi grubunun değeri %50, petrol sanayi %42, tarım dalında %33,5 ve hizmetler sektörü değeri %42 miktarında artış gösterdi. Ülkenin petrol sanayine bağımlılığının azalması, petrol dışı ürünlerin ihracatındaki artış İslam İnkılabı ekonomisinin öteki sonuçlarındandır.

İran İslam Cumhuriyetinin 3. Kalkınma palnınının tamamlanmasına 1 yıllık zamanın kaldığı bir ortamda bu programın hedeflerinin büyük bir bölümü tahakkuk bulmuştur. Dünya bankası ve uluslar arası para fonu gibi bir takım uluslar arası ekonomik kuruluşların raporları uyarınca 2002 yılında İran'ın iç gayri safi milli hasılası %5.8 oranında artış göstermiş ve bunun için de İran Ortadoğu ve Kuzey Afrika

bölgelerinde ekonomik dalda en fazla kalkınma sağlayan ülke konumunda olarak açıklanmıştır.

Genel Eğitim dalında İslam İnkılabının başarıları üzerine

Her bir toplumun ekonomik hayatı, çalışma ve sermaye meselesi gibi faktörlerle irtibatlı olmaktan daha ziyade o toplumun insan gücünün genel eğitim ve kültür seviyesiyle direkt ilişki içindedir. Mukaddes İslam dini gerçekçi bir yaklaşımla defalarca ayet ve hadislerde ilim öğrenmenin faziletinden söz edilmiş ve o toplum fertleri için bir fariza olarak nitelendirilmiştir. Yüce İslam Peygamberi Hz. Muhammed sav. Bir hadisi şerifinde Utlubul İlme Minel Mehdi İlel Lehd yani beşikten mezara kadar ilim öğrenin diye buyurmaktadır.. Dolayısıyla kendi kaynak ve ilkesini üstün İslami düsturlardan alan İslam İnkılabı da toplumun kültür seviyesini yükseltmek ve eğitmek hususunda ilgisiz kalamazdı. Özellikle İslam İnkılabı esasında kültürel hamuru olan bir devrimdi ve İslam devleti sorumluları ki kalkınmayla eğitim arasında çok yakın bir ilişki olduğu gerçeğini kavramışlardı. Pehlevi saltanatının son yıllarında İran'da okur yazarlılık aleyhinde yoğun bir mücadele sürdürüldüğüne dair yaygın bir propaganda vardı. Fakat gerçek hiç de böyle değildi. Tahran ve diğer birkaç büyük şehrin dışında İran'ın öteki bölgelerinde özellikle mahrum kesimlerinde toplumun eğitim ve okur yazarlık öğrenmesi yolunda hiçbir program ve çalışma yoktu. Şah rejimi dikta özelliği ve bağımlı yapısı nedeniyle Müslüman İran halkının bilinçli, şuurlu ve uyanık olmasından dehşet duymaktaydı. Bunun içinde halk kitlelerinin ilim ve kültür seviyesinin yükselmesini, okur yazarlarının olmasını istemiyordu. Fakat İran İslam Cumhuriyeti halkın uyanıklığı ve bilincinden kaynaklanmış ve devamlılığı da onların şuurlu ve bilinç seviyelerinin giderek artmasına bağlıdır. Bunun için de İslam İnkılabının zaferinden hemen sonra eğitim ve öğretim teşkilatlarının yeniden yapılandırılması ve takviye edilmesi çalışmaları başlatıldı ve buna paralel olarak okur yazar öğretme hareketi de tüm İran'da yoğun bir çalışma başlattı.

İran İstatistik merkezi gösterge ve rakamlarına göre miladi 2000 yılında İran'da okur yazarlı insanların sayısı %82,7'ye ulaşmıştı. Şah rejimi döneminde okur yazarı olmayan kimseler daha ziyade köylülerden ibaretti. Köy ve kasabalarda eğitimli kadın sayısı erkeklere oranla çok daha düşüktü. Fakat İslam İnkılabının zaferinden sonra ülkenin okur yazarlı kesimine %36'lık bir rakam daha eklenmiş oldu.

İran İslam Cumhuriyeti düzeni son 20 yıl içinde ülkede okur yazarlı insanların sayısını artırarak ve kadınlarla erkekler arasında var olan her türlü ayrımı gidererek ülkede tahsilli kadın oranını bir anda %78.5 ve erkeklerin oranını ise %87.7 oranına çıkarmayı başardı. İran İslam Cumhuriyeti okur yazar öğretme hareketi başkan vekili Eylül 2002 tarihinde dünya cehaletle mücadele günü dolayısıyla yaptığı bir açıklamada kendileri tarafından okuma yazma öğrenenlerden önemli bir bölümün ülkenin üst düzey öğretim merkezlerine girme hakkı kazandıklarına temasla şimdiye kadar 1 milyon 600 bin kişinin yüksek tahsili bitirerek mezun olduklarını ve 800 bini aşkın kişinin de orta öğretim kesiminde tahsilini sürdürmekte olduklarını söyledi. Bu arada söz konusu teşkilat sadece cahillerin eğitimiyle yetinmedi ve köy muhitlerinde de kitap okuma kültürünü yaymak amacıyla ülkenin 16 eyaletinde seyyar kütüphaneler oluşturdu. Sizinle konuştuğumuz şu anda bile ülkenin 20 bin civarında uzak ve yakın köyünde okuma yazma nimetinden yoksun olanlara okuma yazma öğretmekteler. Okuma yazma seferberliği hareketi yetkililerinden birinin belirttiğine göre 2001 yılından şimdiye kadar ülke çapında 2 bin öğretim merkezi açılmış ve bunların 400 ü sadece 2003 yılının ilk 6 ayında tesis olunmuştur. Bu merkezlerde ilk okul beşinci sınıf aşamasına kadar eğitim ve öğretim verilmenin yanı sıra hayatın bir takım gerekleri ve sanatları da ilgili uzmanlarınca öğretilmektedir. Malumunuz olduğu üzere İran dünya ülkeleri içerisinde en genç nüfusa sahip ülkeler kategorisinde bulunuyor ve son 20 yıl içinde İran'ın nüfusu hemen hemen iki kat artmıştır. Bu olay ise bir taraftan faal, aktif genç ve dinamik iş gücünün varlığını müjdelerken diğer yandan yüksek öğretim imkanlarını sağlamak ve genişletmek alanında ülke müdürleri ve programlamacılarının işini bir o kadar zorlaştırıyor ve bu konu çok geniş kapsamlı dakik bir programlamayı gerekli kılmaktadır.

Kuşkusuz ülke yüksek eğitim merkezlerinin kapasitesi halı hazırda tüm öğrenciler için yeterli değildir ama bu aşamada bile İslam İnkılabının getirileri şah rejimi dönemiyle mukayese edildiğinde çok büyük gelişme ve başarı elde etmiştir. Öyle ki öğrencilerin nispeti 100 bin kişiden beş yüz kişiye oranla bu rakam İslam İnkılabından sonra 2500 kişiye ulaşmıştır. Bu süre içinde İslam İnkılabının başında yüksek doktora bölümü öğrencileri sayısı şu anda 12 bin kişiye ulaşmıştır. Bu rakamlar yüksek eğitim dalında öğrenci sayısı ve imkanlarının 10 kat arttığını gösteriyor ve bu ise her yönetimin iftihar edebileceği bir sonuçtur. İran İslam Cumhuriyeti İslam İnkılabının sosyal adalet alanındaki hedeflerini tahakkuk ettirmek ve genç kuşağın yüksek eğitim dalındaki taleplerini karşılamak için ülkenin dört bir yanında sayısız devlet öğretim merkezleri kurmuştur. Buna ek olarak eğitim ve öğretim bakanlığı icra kurumu organlarının ihtiyaçlarını telafi etmek ayrıca toplumun gerek duyduğu maharet ve sanat dallarını öğretmek için ilmi teknik öğretim sistemi icat etmiş ve bunu ülke geneline yaymıştır. Öyle ki 2002 yılında yüksek öğretim dalında kabul edilenlerin %20'si bu kesimde eğitim görmüş kimselerden oluşmaktaydı.

Genel öğretim dalında İslam İnkılabının getirileri ve ülke çapında yüksek eğitim merkezlerinin yaygınlaşması, kaliteli bir yaşam tarzının sağlanmasının İslami İran toplumunun yetenek ve kapasitesinin eğitim ve geliştirilmesi düşüncesinden kaynaklanmaktadır.

MAHRUM BÖLGELERİN EKONOMİK VE SOSYAL KALKINMASININ MUKAYESESİ

Şimdiye kadar İslam İnkılabı ve İran İslam Cumhuriyeti ile kesinlikle barışık içinde olmayan batılı kitle iletişim araçları ve siyasi çevreleri dahi defalarca şu gerçeği itiraf etmişlerdir ki İslam İnkılabının zaferinden ve İslam Cumhuriyeti düzeninin kurulmasından sonra İran'da yoksul ve geri kalmış bölgelere özel bir ilgi gösterilmiştir ve şu anda toplumun alt kesimi ülkenin imkanları nispetinde çok daha güzel eğitim, sağlık ve sosyal düzeye sahiptirler. Halbuki İslam İnkılabının zaferinden önce ülkenin milli servetinin %90'ı sadece

halkın %30'luk bir kesiminin elinde bulunuyordu ve halkın %70'lik kahir ekseriyeti ülke servetinin sadece %10luk gibi bir kesimiyle idare etmeliydiler. Ülkenin köylerinden yaklaşık %90'ı her türlü okul, doktor, sağlık, elektrik ve içme suyundan yoksundu. 1960lı yıllarda Şah rejiminin gerçekleştirdiği sözde toprak reformu sonucu yüzlerce köy halkından boşaldı ve köylüler kendi yaşamlarını gerçekleştirmek için en az gelir elde etmek umuduyla büyük şehirlerin çevresine göç etme zorunluluğunda kaldılar. Zira şah rejimi tarafından toprak reformu olarak adlandırılanlar gerçekte ülke içinde ve ülke dışında kamu oyunun saptırılmasına yönelik göstermelik bir girişimden başka bir şey değildi. Şah rejimi tarafından bu gibi siyasetlerin izlenilmesi büyük şehirlerin çevresinde teneke evler diye yeni bir olayın mantar gibi gövermesine yol açtı. Kuşkusuz fakirlik ve işsizlik bir madalyonun iki yüzüdür ve sonuç itibariyle 1960'lı yıllarda toplumun en fakir ailelerinden %37'sini aşkını iş yapan hatta tek bir kişiye sahip değildi ve fakir ailelerin %45'inde ise çok nüfuslu olmalarına rağmen sadece bir kişi çalışmaktaydı. Oysa aynı dönemde saltanat ailesi, şahlık sarayına yakın kimseler ve kapitalistlerden küçük bir grup batılı devletler tarafından talandan geri kalmış petro dolarları talan etmekte birbirleri ile rekabet halindeydiler.

Pehlevi saltanatının yarım asırlık döneminde gerçekleşen adaletsizlik ve fakirliğe karşı mücadele gerçekte son çeyrek asırda Müslüman İran halkına ve İslam inkılabına karşı hizmette bulunma fırsatı yakalayan devlet adamlarının en çetin görevlerindendi. Hükümet fakirlikle mücadele ve sosyal adaletin tahakkuku için kendi tüm gücü ve imkanlarını seferber etti ama İran'da fakirliğin kökünü kazıdığı gibi bir iddiası da yoktur. Bilakis sadık bir şekilde Fakirlik ve adaletsizlik yolunda mücadele vermiş, bir çok başarılar elde etmiş ama bu yolu sona erdirmek için çok çetin bir istikametten geçmesi gerekmektedir.

Dünya onarım ve kalkınma bankası başkanının son raporunda şöyle denilmektedir: 1979 yılı devriminden şimdiye kadar İran insani kalkınma, sosyal sigorta ve sosyal adalete fazlasıyla ilgi göstermiş ve bu yolda kabul edilebilir önemli başarılarla da imza atmıştır ve son 20 yıl içinde sosyal alanlarda yapılan büyük yatırımlar, yüksek öğretimin yaygınlaştırılması, sağlığın ülke geneline yayılmasına çalışmak ve halk kitlelerine sübvansiyon vasıtasıyla dolaylı ve direkt yardımların

yapılması neticesinde 1978 yılında %47 olan fakirlik oranında büyük bir azalma sağlanarak %15.5'e düştü".

Dünya onarım ve kalkınma bankası başkanının raporunda ayrıca tüm sosyal istatistiklerin İran'ın gelişme kaydettiğini ve bu ülkenin halı hazırda kendi rütbesindeki ülkelerin seviyesine ulaştığını belirtmektedir.

Şah rejimi döneminde toplumun en mahrum, yoksul kesimi köylülerdi. Bu bakımdan İslam İnkılabının zaferinden sonra tarım sektörüne özel ilgi gösterilmiştir. İran İslam Cumhuriyetinde tarımcılara gösterilen ilgi sadece tarım mahsulünün artışının sağlanması amacıyla yönelik yapılmamaktadır. Bilakis her bir köylü artık kendilerine layık olan yeterli sağlık ve öğretim hizmetlerinden yararlanabilmektedirler. Nitekim dünya bankasının Birleşik Arap emirliğinde düzenlediği 2003 eylül oturumun raporunda da bu konuya temas etmiş ve son 20 yıl içinde İran'da vuku bulan sosyal ve bayındırlık hizmetlerini övgüyle anmıştır

Ülkede halkın özellikle köylülerin hayat seviyelerini yükseltmek ve imkanlarını artırmaya gösterilen özel ilgi artık kendi meyvesini vermektedir. Geçen ay yapılan bir açıklamada buğday tarlalarının artırılması nedeniyle İran'ın buğday mahsulü üretimi alanında kendine yeterliliğe geldiği belirtildi. Hatırlanacağı üzere eski rejim döneminde İran dünyanın başlıca buğday üreten ülkelerinden biriydi ve bu mesele İranlı makamlar üzerinde çok ağır ekonomik mükellefiyet ve baskı bırakmaktaydı.

Hükümetin resmi rakamları uyarınca İran 1997 ila 2001 yılları arasında kuraklık nedeniyle en önemli buğday ithal eden ülkelerden oldu. Örneğin 1997 yılında İran bir milyar 108 milyon dolar buğday ithalatına tahsis etti. Fakat şimdiki buğday üretme sürecinin devam etmesiyle 2002 yılında iki milyon 795 bin ton olan buğday ithalatı 2003 yılında 520 bin tona düştü. İhtiyaç duyulan buğday üretiminde yeterliliğe ulaşılması İran halkı ve devletinin son 26 yıl içindeki çabalarının bir sonucudur.

Genel olarak şunu belirtmek gerekir ki İran'ın ekonomik ve sosyal kalkınması ve gelişmesi öyle bir aşamaya ulaşmıştır ki hatta İslam inkılabı ve İran İslam Cumhuriyeti düşmanları bile onu inkar edememekteler ve belli aralıklarla bu başarıları dile getirmeye mecbur kalmaktalar. Elbette şurası bir gerçektir ki bağımsızlık ve hürriyetlerini elde etmeye azmeden her bir halk kendi ihtiyaçlarını bizzat kendisinin sağlamasına çalışıp çaba göstermesi gerekmektedir.

Dünyanın Kurtuluş Hareketlerinin İslam İnkılabını Örnek Edinmeleri

İslam İnkılabının zaferinden sonra İran, dünya Müslümanlarının vahdeti ve geçmiş eski azamet ve kudretlerini yeniden elde etme münadisi konumuna geldi. Bu temel siyasetin en belirgin örneği ise İslam İnkılabının zaferinin hemen ardından işgalci Siyonist İsrail rejimi ile her türlü ilişkinin kesilmesi, Siyonist rejimin Tahrandaki elçiliğinin faaliyetine son verilmesi ve elçilik binasının Filistin halkının ülküsüne tahsis edilmesiydi. Bunun için İran halkının İslam İnkılabının mesajı başka yerlere oranla Filistin'de çok daha çabuk duyuldu.

İslam İnkılabı taşıdığı belirgin özelliklerinden dolayı zulüm ve sömürü altındaki halklar ayrıca kurtuluş hareketleri içerisinde büyük ilgi ve taraftar buldu.. Dünya halkları için nezdinde İslam İnkılabının en önemli özelliği ise iman ve birlik sayesinde zahirde çok güçlü görünen ama gerçekte yabancılara bağımlı olup bu sayede ayakta dura bilen Şah rejimi gibi rejimlerin devrilebileceğini ve bu satılmış rejimlerin arkasında duran Amerikan gibi güçlerin kof azametlerinin boşa çıkarılabileceğini tüm dünyaya ispatlamasıydı. İslam İnkılabının mesajı sadece İslam coğrafyası sınırlarında değil de hatta kendinden binlerce km. uzaklıkta ve Nikaragua gibi ülkelerde Amerikancı diktatör Somoza aleyhinde sürdürülen mücadelede bile işitmeye başlanmıştı. Müslüman İran halkının zaferinden kısa bir süre sonra Nikaragua'da da sandinistlerin devrimi zafere ulaştı ve iki devrimci ülke derhal siyasi ilişkiler kurarak birbirlerinde elçi bulundurdular. İran İslam Cumhuriyetinin dönem başbakanı Mir Hüseyin Musevi'nin Nikaragua'ya yaptığı ziyarette bu ülke cumhurbaşkanı, İslam

İnkılabının İran'da zafere ermesinin onların iradesini kat kat artırdığını ve kesin galibiyet elde edeceklerine olan umutlarının alevlendiğini söyledi. Sovyetler birliğinin dağılmasından sonra da Müslüman Azerbaycan cumhuriyeti halkının da komünist düzenin kök salmış sultasına rağmen Azerbaycan halkı kendi İslami kimliklerini ön plana çıkararak Müslüman İran halkı ile dayanışma içinde olduklarını ilan ettiler. Sovyetler Birliğinin hayatının en son yılında Müslüman Azerbaycan halkının kıyamı kuşkusuz Müslüman İran halkının zaferinden kaynaklanmaktaydı.

İslam İnkılabının zaferi, bölge dışındaki ülkelerde uyandırdığı yankı ve etkilerinin haricinde en fazla tesiri Ortadoğu ve Fars körfezinde gösterdi. Saddamın sultanı altındaki Irakta bu ülkenin Müslüman halkından bir grup Irak İslam İnkılabı yüksek meclisi liderliği altında Saddam Hüseyin'in diktatörlüğüne karşı mücadele başlattı. Afganistan'da bu ülkenin kızıl Rus ordusu tarafından işgal edildiği dönemde Afganlı mücahitler de İslam İnkılabından ilham alarak işgalcilere karşı mücadele başlattılar ve sonunda Sovyetler birliğini Afganistan'dan firara mecbur ettiler.

İran İslam İnkılabının zaferiyle birlikte kendi halklarının İslami eğilimleri ve bağımsızlık yanlısı taleplerinin dünya halkları nezdinden açığa çıkmasını istemeyen yönetimler kendi iç sorunlarını başkalarına yüklemeye çalışarak İran İslam Cumhuriyetini kendi iç meselelerine müdahalede bulunmakla suçladılar. Oysa batı tarafından ve yine bölge ülkeleri devlet adamlarından bir çoğu tarafından İran'ın müdahalesi olarak nitelenen husus sadece kurtuluş ve bağımsız hareketlerine olan İran'ın siyasi ve manevi desteğiydi. İran İslam Cumhuriyeti inkılapçı ülküleri ve ilkelerinde uzlaşma kabul etmezliği ve başta İslam alemi olmak üzere dünyanın bağımsızlık yanlısı mücadeleciler halklarını savunduğu için şimdiye kadar sayısız suçlamalara ve ithamlara muhatap olmuştur. Fakat İran İslam Cumhuriyetine yönelik en fazla baskı ve yersiz suçlama Amerikan ve Siyonist İsrail rejimi borazanları tarafından gelmiştir. Zira İran İslam Cumhuriyeti İslam İnkılabının zafere erdi ilk günden itibaren işgalci Siyonist rejimi işgalci ve gaasıp bir rejim olarak kabul ettiğini ve Amerikanın bu rejime olan tek taraflı desteğin bu rejimin kendi cinayetlerini sürdürmesi ve Ortadoğu

bölgesi bunalımının devan etmesindeki ana faktör olarak gördüğünü ilan etmişti.

Malumunuz olduğu üzere İslam İnkılabının İran'da zaferinin etkisini daha ziyade işgal altındaki Filistin topraklarında görmekteyiz.. Lübnan da İslam İnkılabından önemli ölçüde etkilenen ve Lübnan Hizbullahının Siyonist işgalciler karşısındaki mücadelesiyle Lübnan'ın bağımsızlığının sağlandığı ülkelerden biridir.

İslam İnkılabının zaferi ve mazlum Filistin halkını desteklemesi siyaseti Filistinli mücahitlerin daha büyük bir irade ve azimle İslam'ın bayrağını dalgalandırarak, kendi mücadele arkadaşlarından bir çoğunun şehit düşmesine rağmen Allah Ekber sloganı ile işgalci Siyonist İsrail rejimine karşı mücadele saflarına adım attı ve kendi yiğitlikleriyle Siyonist rejim elebaşlarını bıktırdılar. Bu arada İran halkının Filistin halkının mücadelesine verdiği destek çok derin manevi bir destektir ve sadece İslam İnkılabının zafere ulaştığı zaman kesitiyle sınırlı değildir. İran halkı, şah rejiminin Siyonist İsrail rejimi ile çok yakın ilişki içinde olmasına rağmen her zaman Kudüs ve Filistin ülküsünü savunmuştur. İran İslam Cumhuriyetinin bugünkü makamlarından bir çoğu eski Şah rejimi döneminde Siyonist İsrail rejimine muhalif oldukları gerekçesiyle tutuklama ve işkencelere tabii tutulmuşlardı. Böyle bir ortamda elbette ki İslam Cumhuriyeti düzeni Siyonist İsrail rejimi ve onun asıl savunucusu Amerika ile uzlaşmazdı. Filistin halkının intifadası aslında İslami içerikli ve içten kaynaklı bir hareketti. Sadece İran halkı açısından değil de hatta uluslar arası kanunlar açısından da İntifada bir halkın işgalcilere karşı verdikleri en doğal mücadele haklarıdır. Fakat Amerika ve Siyonist İsrail rejimi tüm hukuki ve insani ölçüleri göz ardı ederek bugün Filistinli savaşçıları terörist olarak nitelemekte ve İran İslam Cumhuriyetini de terörizme destek vermekle suçlamaktadır.

Tüm beşeri tarih boyunca hak ve hürriyet yanlısı insanları itham etmek var ola gelmiştir. Nitekim İran İslam Cumhuriyetine yönelik suçlama da bunun bir örneğidir. Fakat bu suçlamalara İran devleti ve halkının Filistin halkına olan desteği üzerinde etkili olamamaktadır ve pratikte de bu saldırganlıklar ve suçlamaların Filistin halkının işgalci ve katil Siyonistlere karşı verdikleri mücadele üzerinde her hangi

menfi bir etki bırakmamıştır. İran İslam Cumhuriyeti açısından kim hürriyet, adalet, hak, hukuk ve insani keramete inanıyorsa Filistin halkının intifadası karşısında sorumsuz ve seyirci kalmaz... Bir sonra ki programımıza kadar hepimizi Allah'a emanet ederiz.

İslam İnkılabına Yönelik kuşkuların Giderilmesi

Batı asırlar boyunca İslamı geri kalmış bir din olarak tanıtmaya çalışmış ve İslam toplumlarında liberalizme ulaşmanın, uygarlık, hürriyet ve insan haklarını yakalamanın tek yolunun liberalizm olduğu düşüncesini İslam toplumlarına ilga etmek, İslam'ın beşeri toplumların ihtiyaçlarını karşılamaya muktedir olmadığını ilga etmek istemiştir. Fakat acaba gerçek böyle midir?

İslam alemi asırlar boyunca batı tarafından askeri sulta veya ekonomik sulta aracılığı ile sömürülmüştür. Batılılar İslam aleminin zenginliklerini talan etmeye paralel olarak İslam dininden de kendi programlarına uygun bir tasvir yaratmaya çalıştılar. İslam'ın, 1400 yıl önceye ait bir düşünce olduğunu ve beşeri toplumların bugünkü ihtiyaçlarını karşılayacak güçte olmadığını düşüncesini yaygınlaştırmaya çalıştılar. İslam dininden karanlık bir simanın tebliğ edilmesi, batılı devlet adamları ve teorisyenlerinin İslam'a karşı bir tanımlarının olmamasından kaynaklanmıyordu.. Bilakis tam manada bilinçli ve hesaplı bir hareketti ve Müslüman halkların dini kimliklerini yok etmek ve onların kendilerine güvenlerini ortadan kaldırmaya yönelik hazırlanmış bir komploydu. Marksizm Teorisyenleri ve ardından doğu bloku siyasetçileri de başka bir açıdan kapitalizmle ses sese verdiler ve genelde dini, özelde ise İslam dinini beşeri toplumların afyonu olarak tanıttılar. Onlara göre insanlığın kurtuluş yolu sadece Komünizmden geçmekteydi. Fakat İran'da İslam İnkılabının zaferi bu iki düşünce akımının her ikisini de çürüttü ve gerçek İslamı tüm dünyaya tanıttı.

İslam İnkılabının zaferi, Kapitalizm batı ve komünizm doğu tarafından inkar edilen şu gerçeği ispatladı ki yüce İslam dini düşmanların iddia ettikleri gibi beşeri toplumların afyonu olmadığı gibi hatta sömürü ve sultacılığa karşı çok güçlü bir hareket kaynağı ve toplumların dinamiğidir.

Doğruluk, barışseverlik, muhabbet, samimiyet, bir arada sevgiyle yaşamak İslam dininin insanlara önemli tavsiyelerinden ve yaşam programlarındandır. Bunun için de Müslüman İran halkı kendi mücadelesinin en son anına kadar silaha sarılmadığı gibi hatta şah rejimi silahlı güçlerinin ellerindeki silahların başına çiçekler bile taktılar ve İslam'ın insan severlik ve barış istemini tüm dünyaya sergilediler.

İran İslam Cumhuriyeti düzeni ilk kurulduğu andan itibaren batının asılsız itham ve suçlamalarına muhatap oldu. Amerikanın liderliğindeki batı İslam İnkılabı ve İran İslam Cumhuriyeti düzeninin başka halklara özellikle Müslümanlara örnek teşkil edeceği korkusundan sürekli İslam Cumhuriyetinin asıl simasını halklara karanlık göstermeye çalışmıştır. Son çeyrek asır içinde Batılı resmi makamlar, haber çevreleri İran'ı sürekli olarak insan haklarını çiğnemek ve kadınlara değer vermemekle suçlamışlardır. Bu gerçek dışı propagandalarına paralel olarak aynı zamanda İran İslam Cumhuriyetini bölge ülkeleri için ciddi bir tehdit olarak göstermeye çalışmışlardır. Fakat artık şu gerçek kesinlik kazanmış durumda ki insan hakları son yıllarda güç sahiplerinin elinde siyasi bir silaha dönüşmüştür ve batı ondan suistifade ederek dünyada Amerika ve müttefiklerinin zorbaca siyasetleri karşı teslim olmayıp kendi bağımsızlıklarını koruyan ülkelerin konumlarını sarsmak istemekteler. Oysa batının mevcut ideoloji ve siyasi düzenlerde insanlar özellikle kadınlar İslam'da var olan değer ve konuma sahip değillerdir. Batı kültüründe herci merce varacak hadsiz hesapsız hürriyetin var olması nedeniyle aile kurumu kendi sosyal konumunu kaybetmiş ve tamamen dağılma tehlikesiyle karşı karşıyadır. Fakat İslami İran'da İslam kültürü sayesinde aile ve kadınlar öyle bir konuma sahiptirler ki kesinlikle batıyla kıyaslanamaz. Bugün İranlı kadınlar toplum tüm alanlarında katılım içinde olup özellikle kamu ve özel kuruluşlarda kadınların katılımı hemen hemen erkeklerde eş derecededir. İslami Şura meclisinde kadınlar en aktif milletvekilleri sınıfında yer alıyorlar. Yüksek öğretim sahasında da genel sınavları kazanmış kadınların oranı erkeklerin oranından fazladır.

Bölgede İran'ın komşu ülkelere yönelik tehdit oluşturduğu iddiası da Amerikanın son 26 yıl içinde İran'ın kendi komşuları ile olan ilişki ve bağlarını koparmak için gerçekleştirdiği komplolardan biridir. İslam İnkılabının ilk on yılında ve Saddam rejiminin İran'a karşı başlattığı sekiz yıllık savaş boyunca doğrudur İran özellikle bazı Arap komşularının düşmanlık ve muhabbetsizliğine maruz kaldı ama bu ülkeler bile sonunda İran'la dostluğun kendileri için ne kadar büyük bir avantaj oluşturduğu ve İran'ın bölgedeki barış içerikli rolünü kavradılar.

Fars körfezi ülkelerinin Saddam rejimi askeri gücünden duydukları dehşet ve batılı devletlerin söz konusu ülkeler üzerindeki aşırı baskıları kuşkusuz bu ülkelerin İran İslam Cumhuriyeti ile olan münasebetlerinin rayına oturmamasında önemli rol oynamıştır. Fakat Kuveyt'in Irak tarafından işgali ve Saddamın bu saldırgan girişiminin İran tarafından şiddetle kınanması Tahran'ın, Riyad, Duha, Kuveyt, El Cezire ve Kahire ile münasebetlerinin yeniden gözden geçirilmesi ve onarılması için gerekli ortamı oluşturdu. İran İslam Cumhuriyetinin özellikle son yıllarda bölgede güven oluşturucu bir siyaset izlemesi İran ve bölgenin Arap devletlerinin münasebetlerini geliştirme rayına oturttu. Bu ilişkilerin iyileştirilmesindeki başlıca sebep ise İran İslam Cumhuriyetinin Saddam rejimi ayrıca Amerika ve Siyonist İsrail rejimi ile ilgili görüşlerinin hakkaniyet ve doğruluğunun ispatıydı. Bölgedeki Arap devletleri artık şu gerçeği kavramış bulunuyorlar ki devrik Saddam rejimi İran'dan daha ziyade kendileri için büyük bir tehditti. Ayrıca Amerikanın baskıları veya bir takım yanlış yorumlar sebebiyle İran'ı orta doğuda barış muhalifi olarak gören bazı bölge yönetimleri artık Siyonist İsrail rejiminin işgal altındaki Filistin topraklarındaki cinayetinin doruğa çıkması ve savaş çığırkanı Buş hükümetinin Siyonist rejimi kayıtsız şartsız desteklemesiyle Amerika ve İsrail'in kesinlikle bölgede adaletli bir barış istemediğini ve sadece Ortadoğu ve Fars körfezi bölgelerindeki mevcut zenginlik ve kaynakları talan etmek istediklerini anladılar. Özellikle Amerika, mazlum ve savunmasız Filistin halkının Siyonistler tarafından acımasızca katliam edilmesine itiraz etmediği gibi hatta açıkça destek vermekte ve ara sıra bölgede siyasi coğrafya sınırlarının değiştirilmesi zaruretinden bahsetmektedir.

Amerika ve Siyonist İsrail rejiminin bu gibi tavır ve davranışları, Vaşington ve Telaviv'in savaş yanlısı oldukları yolundaki İran İslam Cumhuriyetinin her zamanki görüşünü doğrulamaktadır. Yani söz Vaşington ve Telaviv'den asla Filistin için adalete dayalı bir barış planı ortaya çıkmaz. Daha doğrusu Filistin halkının mücadelesi ve dünya Müslümanlarının Filistin'e destek ve himayesi Filistin halkının zayi olmuş kesin hakkını geri alabilir ve işgalcileri ve katilleri müstahak oldukları cezalarına çarptırabilirler.

İslam İnkılabının yabancı güçlere bağımlı olmaması

Şubat 1979 tarihinde İslam İnkılabının zaferi ve İran İslam Cumhuriyetinin kurulması ülkenin tüm siyasi, sosyal, kültürel askeri ve ekonomik sahalarında temelli değişimler oluşturdu. İran Pehlevi rejiminin sultanı döneminde belirttiğimiz tüm alanlarda tam manada başta Amerika olmak üzere yabancıları bağımlıydı. Bu yıkıcı bağımlılık sayesinde Müslüman İran halkının İslam İnkılabının tahakkuk bulduğu günlerde stratejik sloganlarından biri İstiklal, hürriyet, İslam Cumhuriyeti sloganıydı.

Birinci Pehlevi yani Rıza Şah iki dünya savaşı arası yıllarda Türkiye'nin laik sistemini örnek alarak İran'da hayata geçirmek istedi. Fakat tesettürün kaldırılması ve Müslüman halk kitlelerin saygı ve güven gösterdiği ulemaya karşı aleni ve gizli mücadele sürdürmesine rağmen bu alanda pek önemli bir başarı sağlayamadı ve Müslüman İran halkının İslami kimliği Pehlevi rejiminin bu saldırılarından masun kaldı. 37 Yıl iktidarda bulunan ikinci Pehlevi Muhammed Rıza döneminde, İran toplumunun İslami kimliğinin yok edilmesi ve İslami değerlerin saptırılması yönünde Şah rejimi yeterince programlama zamanına sahipti. Bu arada soğuk savaş döneminin doğu ve batı blokları da bu çalışmada Şah rejimine destek vermekteydi. Ekonomik açıdan İran sadece petrol gelirine dayalıydı. Bu petrolün önemli bir bölümü batılı devletlere ve diğer bir bölümü de gizlice Siyonist İsrail rejimine satılmaktaydı. İran Petrol gelirinden milyarlarca dolar, sanayi, tarım veya baraj yapımı gibi temel sanayi alanlarında harcanması gerekirken Amerika'dan silah alımı veya batıdan özellikle Amerika'dan lüks tüketim mallarının alımına harcanmaktaydı. 1970'li

yıllarda askeri teçhizat alımı cinneti şah rejimini baştan başa sardı. Şah, dünyanın dördüncü güçlü ordusunu kurma hayallerini kafasında tasarlamıştı ama bir ülkenin silahlı güçlerinin iktidar ve kudretinin ilk etapta bu güçlerin iman, şuur ve iradesine bağlı olduğu ve askeri teçhizatın sadece birer araç ve vesile olduğu ve ordu personelinin iman ve inancı olmaması durumunda bu teçhizat ve silahların da bir işe yaramayacağı gerçeğini bir türlü kabul etmek istemiyordu.

Kuşkusuz eğer şah İran'dan firar ettikten sonra hayatta kalıp da Saddam rejiminin tepeden tırnağa donatılmış ama imansız ordusunu İran'a karşı başlatılan savaşta görseydi veya aynı ordunun durumunu Irak'ı işgal eden Amerika ve İngiliz güçleri karşısında görseydi kuşkusuz kendi tüm askeri inancını yeniden gözden geçirirdi. Gerçi askeri silah ve teçhizatın varlığı önemlidir iman ve iradenin önemi çok daha fazladır ve imanlı güç askeri teçhizattan çok daha iyi yararlanabilir.

İslam İnkılabı İran halkının bağımsızlık ve hürriyetini hediye ettiği gibi hatta bu halkın bir parçası olarak silahlı güçlerde iman ve irade gücünü ihya etti. Askeri açıdan ise İran İslam Cumhuriyetinin Amerika ve müttefikleri tarafından ambargoya tabi tutulması İran'ı yeterliliğe doğru sevk etti. İran'ın askeri sanayi şu anda yerli mütehassıs ve uzmanlar tarafından idare edilmekte ve tüm ürünleri de tamamıyla yerlidir. Zırhlı araçlar, tank, şahap tipi modern füzeler, askeri hücum botları, bazı alanlarda modern savaş uçaklarının yapılandırılması, F 5 ve F15 bombardıman uçakların restoresi, Ukrayna ile ortak sivil yolcu uçaklarının üretimi ülkenin dışarıya olan bağımlılığının kesilmesi yönünde İslam İnkılabının önemli askeri ve sanayi getirilerindedir. Ekonomik açıdan da daha önceki programlarımızda temas ettiğimiz gibi ülke içinde yeterli buğday üretimi ve öteki temel tüketim mallarının üretimi İran'ı dış ambargolar karşısında daha güçlü konuma getirmiş ve ambargolar ülkeyi yeterliliğe yönelik bir adım daha atmasına vesile olmuştur. Bu arada petrol dışı ürünlerin ihracatının artırılması yönünde yapılan programlamalar İran'ı dünya piyasalarında petrol fiyatlarındaki aşırı iniş çıkışlar karşısında daha dirençli hale getirdi. İran İslam Cumhuriyeti, Batı ürünü bazı askeri teçhizatın yedek parçalarını üretme hususunda da kendine yeterli konuma geldi.

Bu başarılar aslında İran İslam Cumhuriyetinin sultacı gücü ve askeri tehditleri karşısında daha güçlü ve zarar görmez duruma gelmesine neden olmuştur. Zira İran İslam Cumhuriyeti silahlı kuvvetlerinin savunma kudreti iç kaynaklara dayanarak İran'a karşı her türlü şeytani askeri güçlerin tehditlerini püskürecek konuma gelmiştir. Bugün İran İslam Cumhuriyeti imanı muhkem ve iradesi güçlü bir halka sahip olmanın yanı sıra aynı zamanda kendi imkanlarıyla geliştirdiği modern güçlü askeri savunma teçhizatına da sahiptir.

Her hangi bir abartı ve kuşku olmaksızın İran İslam Cumhuriyeti dünyanın en bağımsız ülkelerinden biridir. İran'da İslam İnkılabından sonra alınan tüm irili ufaklı kararlar ülkenin ulusal çıkar ve maslahatına uygun alınmıştır. Askeri ve ekonomik açıdan da İran her türlü tehdit veya ambargoya karşı direnme kudretine sahiptir. Fakat batının İran İslam Cumhuriyetini karşı başlattığı kültürel saldırı cephesi halinde aktif bir şekilde devam etmektedir. Zira İslam İnkılabının zaferinden sonra İran halkı batının tüm tahrip edici kültür izlerini kendi hayat ve toplumundan silip attı. Şurası bir gerçektir ki şah rejiminin batıya olan bağımlılığı ekonomik ve askeri alandaki bağımlılığından da derin ve kahrediciydi. Radyo, televizyon, Sinema ve basın organlarının büyük bir bölümü devrik şah rejimi döneminde batının sosyal ve kültürel saldırganlıklarını İran toplumuna aktarmak misyonunu üstlenmişti. Batının İran'da izlediği tahrip edici ahlaksız kültürü yaymadaki gayesi genç kuşağın imandan soyutlanması ve onların Amerika karşısındaki direniş ve mücadele sahnesinden uzaklaştırılmasını sağlamaktı. İran sineması, musikisi, tiyatrosu ve edebiyatı Amerikanın çok ağır kültürel baskısı altında bulunuyordu. Bu arada İran kimliğini koruyan bir takım değerli eserlerin yapılması bile bu saldırılara karşı koyacak güçte değildi. Zira şah rejimi kendi bağımlı mahiyeti icabı bağımsız düşüncelere fırsat vermekten dehşet duymaktaydı. Fakat İslam İnkılabı, batı kültürünün İran'daki uzantıları ve saldırı ayaklarını tamamen kuruttu ve iman, takva, düşünce bağımsızlığı ve toplumun yabancıların kültürel saldırılarından korunması esasına dayalı olarak soylu kültürü yaymaya gayret gösterdi.

Evet ama İslam İnkılabının zaferinden sonra İran sineması öyle üstün bir konuma vardı ki son yıllarda dünyanın en muteber, saygın film festivallerinde en fazla ödül getiren en seçkin eserlere imzasını attı. İslam İnkılabının zaferinden sonra İran'da yayınlanan kitap unvanları 100 milyonun üzerinde bir tirajla 24 binden fazla olmuştur. İran'da bugün binin üzerinde dergi yılda 400 milyonluk tirajla yayınlanmaktadır ve bunlar İslam İnkılabının zaferinden sonra İran halkının kültürel bağımsızlığının sadece küçük bir bölümünü yansıtmaktadır.

İranlı bilim adamları ve öğrencilerin bilimsel başarıları

Son 10 yıl içinde İran'ın uluslararası ilim alanlarındaki varlığı oldukça gelişme kaydetmiştir. İnternet sitesi Science Watch tarafından Ortadoğu ülkelerinde son 10 yıl içinde üretilen bilimsel eser ve çalışmalarla ilgili yapılan bir araştırmada İran'da bilimsel çalışmaların oldukça artış kazandığını ve bu alanda önemli başarılarla imza attığı göstermiştir. Bu istatistik araştırmada İran'ın payı 1996 yılında 501 makaleden 2002 yılında 1830 makaleye ulaşmasıydı. Dünyanın bilimsel alanlarında İran İslam Cumhuriyeti daha ziyade kimya sahasında boy gösterdi ve ardından ilaç bilimi, matematik, mühendislik sahalarında da İran'ın huzuru oldukça parlaktı. Genel olarak İran bilimsel çalışma üretimi alanında İslam ülkeleri içerisinde ikinci sırada yer aldı. Özellikle İran'ın genç kuşağı gerek İslam İnkılabının zaferi için verilen mücadele döneminde, gerekse Irak Baas rejimi tarafından başlatılan sekiz yıllık savaş döneminde ve gerekse savaştan sonra ülkenin yapılandırılması faaliyetlerinde meydana adım attı ve ülke sorunlarının giderilmesinde büyük çabalar sarf ettiler. Modern bilgiye sahip bu güç aynı zamanda bilimsel alanda da ülke için büyük armağanlar getirmiştir. Ülkenin genç bilginleri şu anada bilimsel araştırma ve üretim alanında faaliyet gösteren en yetenekli bilimsel güçlerdendir.

İranlı gençler şimdiye kadar dünya çapında düzenlenen bir çok bilimsel yarışlarda parladılar ve dünya olimpiyatlarının bir çoğunda altın, gümüş ve bronz madalyalar kazandılar. İran bilimsel olimpiyatlardaki başarılı varlığı neticesinde dünyanın ilk 20 ülkesi içinde yer almıştır. Bu başarıları meydana getiren yeteneklerden

yararlanma yönünde sürdürülen çabalar sonucu İranlı genç bilgin ve uzmanların ülke içinde kendi faaliyetlerini rahatlıkla ve her hangi bir kaygı taşımaksızın sürdürmeleri için gerekli ortam sağlanmıştır.

Şu anda ülkede bilimsel ve araştırma alanında sağlanan tüm başarılarla rağmen yine de ülkenin bazı bilim merkezleri ve üniversitelerinde sorunlar yok da değil ve bu durum genç yeteneklerin rekabetleri ve kendilerini yetiştirmeleri yönünde mahdudiyet oluşturmuştur. Fakat mevcut programlar ve var olan engel ve sorunların giderilmesi yönünde sürdürülen çalışmalar sayesinde yine de İran'da genç kuşağın özellikle bilimsel yeteneklerin gelişmesi ve çalışmalarının sürdürülmesi yönünde önemli adımlar atmıştır. Elbette bu geçici noksanlık yine de İslam İnkılabının zaferinden sonra sağlanan bilimsel başarıların önemini azaltamaz. Zira İran İslam Cumhuriyetinin üst düzey makamları özellikle İslam İnkılabı rehberi bu sahada var olan noksanlıkları yerinde tespit etmiş ve bunların giderilmesi hususunda gerekli tedbirleri almışlardır. İran üniversiteleri sınavlarında ilk sırada yer alan ve geçtiğimiz Ekim ayında düzenlenen dünya olimpiyatlarında madalya kazananları kabulünde önemli tavsiyelerde bulunan İslam inkılabı rehberi Ayetullah Seyyid Ali Hamanei üniversite araştırma merkezlerinin genişletilmesi yönünde imkanların artırılması tavsiyesinde bulundu.

İslam İnkılabı Rehberi Ayetullah Hamanei ülkenin dahilerini kabulünde, gençler tarafından dile getirilen talep ve tekliflerin ülke makamlarınca dikkate alınacağını vurgulayarak İran İslam Cumhuriyetinin bilimsel hareketini ilerlemeye yönelik bir hareket olarak nitelendirdiler. İslam İnkılabı rehberi ayrıca yetkililerin genç kuşağın ihtiyaçlarını en iyi şekliyle yerine getirmeleri gerektiğini belirttiler.

İran İslam Cumhuriyeti makamlarının bu tarz yaklaşımları İran İslam Cumhuriyetinin kalkınma, insani kaynakların gelişimi, ilim üretimi konusunda belli bir program ve stratejisinin bulunduğunu göstermektedir. Son yıllarda nükleer bilgi teknolojisi, üretim bilim yeteneği, insan vücudunun temel hücrelerinin çoğaltımı, korunması ve dondurulması gibi alanlarda kaydedilen gelişmeler İran'ın genç kuşağının liyakat ve yeteneğini göstermektedir. Zira bilindiği üzere

tıpta da önemli bir yeri olan insanın temel hücrelerinin dondurulması işlemi dünyada sadece iki ülkede yapılmaktadır.

İran'ın üniversite sınıfının başarısı sadece bu saydıklarımızla sınırlı değildir. İran'ın ilim camiasının bir başka başarısı ise ülkenin dört üniversitesinin İslam alemi üniversiteler birliğine üyeliğidir. Aralık ayında Tahranda oturum düzenleyen İslam alemi üniversiteler birliği yürütme konseyinin kararı uyarınca 4 ü İran üniversitesi olmak üzere İslam ülkelerinden 12 üniversitenin bu birliğe üyeliğe kabul edildikleri açıklandı. Tüm başarılar ise ülke gençliğini ve üniversite ehlini şah rejimi dönemi durgunluk ve geri kalmışlık durumundan kurtarmak yönünde İran İslam Cumhuriyeti makamlarının son 20 yıl içinde sürdürdükleri yoğun çabalarının bir sonucudur. Zira İran İslam Cumhuriyeti açısından gençler ülkenin çok değerli gelecek sermayeleridir.

Bilimsel gelişmeler, gençlerin eğitilmesi ve üstün yeteneklerin açılıp gelişmeleri alanında yapılacak yatırımlar gerçekte hür, bağımsız ve modern bir ülke oluşturmak için yatırım mesabesinde. Zira İran'ın bugünkü genç kuşağı bir takım noksanlıklar ve mahdudiyetlerin var olmasına rağmen dünyanın gelişmiş ülkelerinin yetenekleri arasında İslami vatanları için üstün bilimsel bir konum kazanmalarına sebep olmuştur.

İnsanlık toplumunun tüm gençleri özellikle tüm dünyadaki Müslüman gençlerin kendi ülkelerinin bağımsızlığı, yeterliliğe kavuşması ve yabancılara olan bağları koparmak yönünde başarı elde etmelerini temenni ederiz.

Ve böylece İslam İnkılabının zaferi sürecini, nedenlerini irdelediğimiz yazı dizimizin de sonuna geldik. Bir diğer yazı dizimizde tekrar buluşmak umuduyla şimdilik hepinizi yüce Allah'a emanet ediyoruz.